

Modum menighetsblad

NR. 6 · ÅRGANG 67 1998

Modum Prestgjeld**Modum kirkekontor**

Kapellvn., 3340 Åmot
Kontortid 9-15
Tlf. 32 78 32 30, fax 32 78 40 24
E-post: modum.kirkekontor@ringnett.no

Kontor for heltidskirketjener

Heggen, 3370 Vikersund
Man.-fre. 7-7.30, tlf. 32 78 76 89
Man.-fre. 7-15, mobiltilf. 915 49 379
Fax 32 78 76 31

Kirkegårdskontor

Rådhuset, 3370 Vikersund
Man.-fre. 7.30-15
Tlf. 32 78 94 05, 32 78 94 07
Fax 32 78 94 01

Åmot kirke v/daglig leder

Kapellvn., 3340 Åmot
Kontortid tirs.-tors. 10-15
Tlf. 32 78 32 39, fax 32 78 40 24

Stillinger**Sokneprest Jon Mamen**

Heggen, 3370 Vikersund
Tlf. 32 78 70 17, personsøker 965 07 140

Kapellan Kjell Roger Isene

Doktorveien, 3340 Åmot
Tlf. 32 78 46 93

Kallskap. Steinar Sund

Lofthusvn. 3387 Snarum
Tlf. og fax 32 78 26 06, mobiltilf. 924 67 573

Men.prest Egil Midtbø

Sporpindvn. 9, 3340 Åmot
Tlf. 32 78 55 73

Kateket Arild Løvik

Lerkevn. 2, 3370 Vikersund
Tlf. 32 78 75 55, mobiltilf. 934 23 754

Soknediakon Britt Dahl

Stadionvn. 1, 3340 Åmot
Tlf. 32 78 56 47

Organist Knut J. Johnsen

Ø. Louisenbergvei, 3340 Åmot
Tlf. 32 78 45 86

Organist Anne Hæhre

Vikerkleiva, 3370 Vikersund
Tlf. 32 78 71 33

Kirketjener Olav Svendby

Drolsum, 3370 Vikersund
Tlf. 32 78 25 07

Kirketjener Torbjørn Hovde

Såstad, 3370 Vikersund
Tlf. 32 78 26 48

Kirkeverge Harald Kvaase

Otervn. 11, 3370 Vikersund
Tlf. 32 78 41 21

Kontorfullm. Ruth Flaglien

Engvn., 3370 Vikersund
Tlf. 32 78 78 12

Daglig leder Åmot krk. Trine-Lise Ruud

Ø. Skalstadvei 20, 3340 Åmot
Tlf. 32 78 47 27

Menighetsråd**Heggen**

Leder Ole Gunnar Andreassen
Lønnvn., 3360 Geithus
Tlf. 32 78 03 12

Nykirke

Leder Arne Høibakk
Refsalvn., 3340 Åmot
Tlf. 32 78 41 30

Snarum

Leder Roar Bottolfs

Takk for tjeneste og samarbeid i 1998!

Det er både et synlig og et usynlig arbeid som har skjedd til beste for kirken i Modum i 1998. Det synlige arbeid får gjerne omtale og blir lett kjent ute i menighetene.

Det usynlige arbeid blir ikke omtalt på samme måte. Det skjer mer i det stille. Likevel er denne tjenesten selve fundamentet i kirkens arbeid. Eksemplene på dette arbeid er mange. Det skjer der hvor et menneske besøker et annet som trenger omsorg. Det skjer i arbeid ved kirkekaffer, deltakelse i og ved gudstjenester, misjonsforeninger, søndagsskoler, foreldre som støtter ungdoms- og konfirmantarbeid, i dugnadsarbeid og i alle positive tilfeller ved spørsmål om å ta et tak. Det skjer gjennom arbeid i råd og utvalg i kirken. Til sammen blir dette arbeid og tjeneste som skaper levende menigheter!

Takk for tjenesten i 1998 og gledelig jul til hver og en!

Kirkestaben

Modum menighetsblad**Utgever**

Menighetsrådene i Modum

Utkommer

6 nummer årlig

Redaktør

Kjell Roger Isene

Kirkekontoret

Red.medarbeidere

John S. Andersen, Mari Wærsted

Axselsen, Ragnhild Idsø, Anne Britt

Molund Schartau, Marianne Kaldestad,

Åse-Berit Hoffart

Regnskap og annonse

Trine-Lise Ruud, Åmot kirke, 3340 Åmot

Postgiro/bankgiro

0803 5 47 85 40/2270 03 00874

Frivillig kontingent: Kr. 90,-

Trykk

Caspersens Trykkeri AS, opplag 5400

Forsidebilde

Rebecca Skretteberg og

Freweni Mehretab Meashu

Baksidebilde

Erik Thalerud

Tung tids tale

av Halldis Moren Vesaas

Det heiter ikkje: eg - no lenger.
Heretter heiter det: vi.
Eig du lykka så er ho ikkje lenger
berre di.
Alt det som bror din kan ta imot
av lykka di, må du gi.

Alt du kan løfte av børa til bror din
må du ta på deg.
Det er mange ikring deg som frys,
ver du eit bål, strål varme ifrå deg!

Hender fin hender, herd stør herd,
barm slår varmt imot barm.
Det hjelper da litt, nokre få forfrosne,
at du er varm!

Ord til ettertanke

Dette diktet ble skrevet under 2. verdenskrig, men er like aktuelt i dag. Vi overfores av ulykker, krig og død via TV, radio og aviser, og sløves mer og mer, til vi til slutt ikke lenger registrerer hva som skjer rundt oss.

Det kan virke så lite det vi har å bidra med, men hvis mange gir noe, så blir det mye av det. Det så vi senest under Fellesaksjonen for Sudan, eller TV-aksjonen til inntekt for Flyktningerådet. Og det er bra med slike aksjoner,

men vi skal ikke glemme at det trenges penger hele tiden.

Nøden blir ikke borte fordi vi gir noe én gang, vi må fortsette å hjelpe til de nødstedte blir selvhjulpne. Det må være målet.

Nå er det Mellom-Amerika vi retter vårt blikk mot. En ufattelig naturkatastrofe har satt landene i Mellom-Amerika 20 år tilbake i utvikling. Hus, veier, hele landsbyer er slettet av vannmassene. Menneskene der vil trenge vår hjelp og bistand i lang tid fram-

over. I første omgang for å skaffe det mest nødvendige av mat og husly. Senere må vi være med å bygge opp igjen veier og landsbyer, hjelpe til med nydyrking av åkerland slik at de kan bli selvhjulpne med matproduksjonen.

Oppgavene er mange rundt om i verden, og vi kan lett føle at det vi gjør ikke betyr noe, men «det hjelper da litt, nokre få forfrosne, at du er varm!».

Marianne Kaldestad

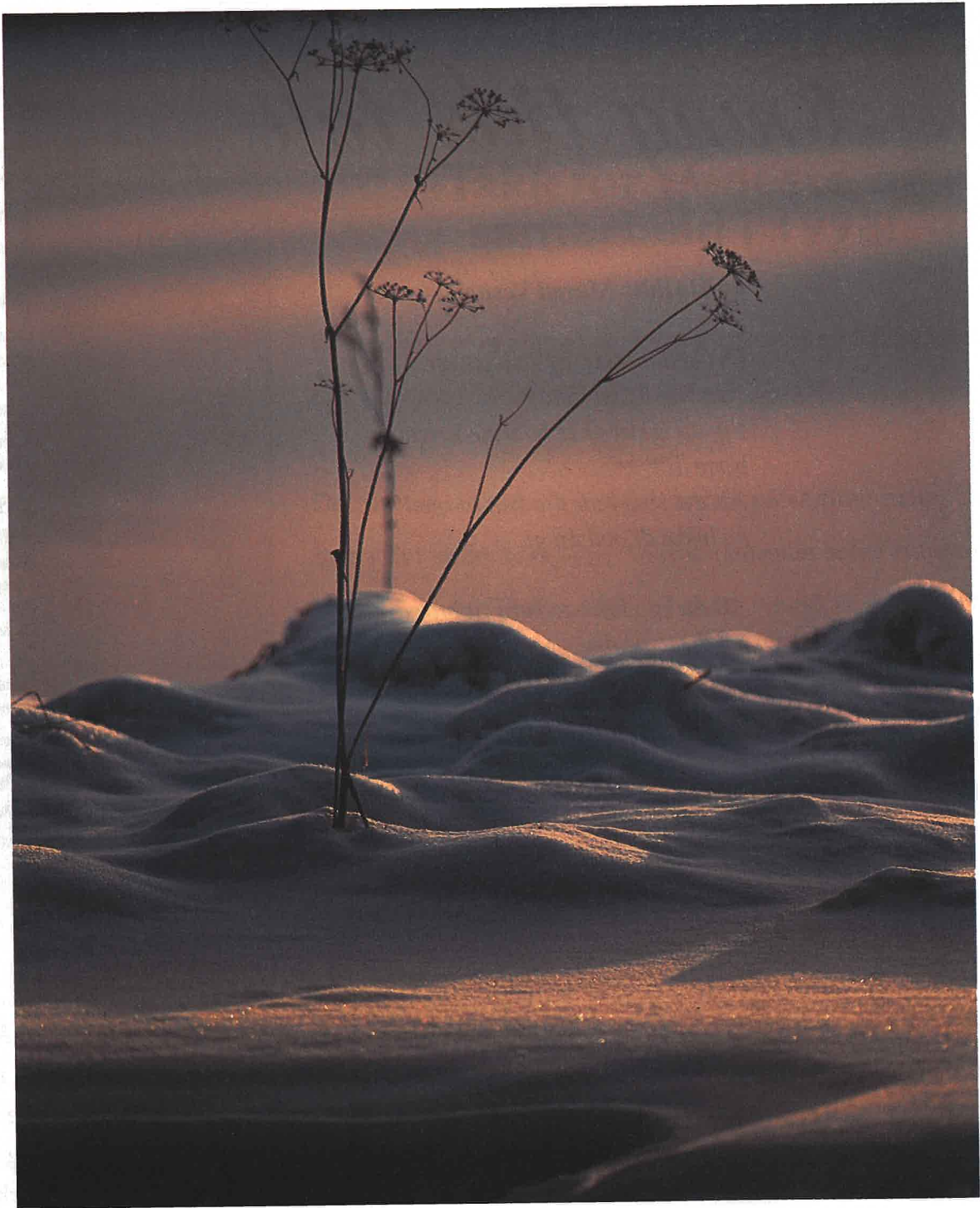

Foto: Erik Thalerud

Du store verden

Erik Thalerud har også i år delt noen av sine fotokunster med leserne i julenummeret av Menighetsbladet. Det er vi veldig takknemlige for!

Det tørre gresstrået som er avbildet ovenfor er en av de små detaljene som vi oftest går forbi til hverdags. Ved den rette rammen og det gode lyset blir strået til noe stort, den forvirrer vår rutinerte oppmerksomhet. Den guddommelige overflod avslører seg (Sal 23, 5).

Om verden er stor eller liten for oss – når det kommer til stykket, så består vi av enkeltmennesker. «Vi er bare små barn», som elever ved Vikersund skole sa det under den internasjonale uken de hadde der tidligere i høst.

Noen mennesker har reist ut i den store verden og opplevd mye nød og lidelse på nært hold, med håpet i behold. I forrige århundre opplevde mange lykken først når de forlot

gamlelandet for godt. Noen har også kommet til oss i vårt land og har med seg mange erfaringer som vi kan bli klokere av og rikere av. Som medmennesker.

Det har på forskjellige måter blitt fokusert på Den store verden i lokalsamfunn, skole og kirke denne høsten. Menighetsbladets medarbeidere har til dette nummeret vært på farten for å samle en del inntrykk til temaet. God lesnad!

Kjell Roger Isene

Salmer 97

Menighetene i Modum har bestemt seg for å innføre Salmer 97, og disse har nå kommet. Du må derfor være forberedt på å «få» to salmebøker når du kommer til gudstjeneste. Salmer 97 kan sammenlignes med Salmer 73 (for de som husker det). Det er et supplement til salmeboka og inneholder både nytt og «gammelt» stoff. Det er kommet med noen igamle bedehussalmer, kjente sanger for barna og noen alternative melodier til kjente salmer. Vi håper at vi kan lære noen av de nye salmene etter hvert, og at Salmer 97 blir naturlig inn i gudstjenestelivet.

Kantor

Barnas julestrefest i Åmot kirke

Søndag 3. januar klokken 15.00 i Åmot kirke.

- Leker for barna
- Mandag 4. januar - 99 kl. 18.00
- Bevertning
- Utlodning

Ingen jul uten Enger misjonsforenings julefest

Tid og sted:

13. januar kl. 18 Åmot kirke

Program: Per Arne Dahl
Radiokjente
sanggruppe C+
Misjonsinnslag ved
Liv Jorunn Koller

Alle velkommen!

Julestrefester på Vaaraan

For Barnespelen med familier

Mandag 4. januar 99 kl. 18.

Bevertning
Utlodning

For Eldres hyggestund med familier

Tirsdag 5. januar 99 kl. 16.

Bevertning
Utlodning

Tensingskole

13. - 17. januar 99 er Arild Løvik sammen med Dag Roness og Tomas Formo i Untersonheim for å drive tensingskole. Dette er et samarbeid med Untersonheim Tensing og den lokale presten Alfred Büchler. Det er viktig å pleie og utvikle et godt vennskap og inspirere et vennskapskor.

A.L.

Kina i fokus på Bibeldagen 1999

Bli med og fullfør trykkingen av 20 millioner bibler i Kina!

Har myndighetene virkelig sluppet fri bibeltrykkingen i Kina?

Da De Forente Bibelselskaper i 1987 fikk tillatelse til å bygge Bibeltrykkeriet i Nanjing, var usikkerheten stor. Ville myndighetene virkelig slippe fri bibelproduksjonen

i Kina, eller hadde de andre tanker med tillatelsen? Nå, 12 år etter åpningen, finner vi svaret i 18 millioner bibler som er spredd og i flittig bruk over hele Kina. Dessuten er det trykket en mengde materiell for kirken.

Gud har med dette åpnet en dør på vidt gap for en historisk satsing på å nå Kinas millioner med Guds ord. Det som i dag hindrer bibelspredningen i dette enorme landet, er ikke myndighetens restriksjoner, men mangel på ressurser for å satse for fullt. Biblene distribueres nå gjennom 60 lokalkontorer, men fortsatt er det mange som venter. Spesielt gjelder det landsbygda og de fjernere områder.

På Bibeldagen 1999 utfordrer vi deg derfor til å være med å skaffe enda flere bibler til Kina. Vi kan være med å støtte med penger til papir, investeringer og ikke minst forbønn. Kinesiske kristne kjennetegnes ved sin vitnetjeneste og bibellesning. Da bør de ikke mangle bibler! For 10 kroner i papir, reduserer vi utsalgsprisen på en bibel til det halve. Det betyr mye for en fattig kineser som gjerne sparer i måneder for å skaffe seg sin viktigste bok.

Bibeldagen 24. januar

I Modum og i Åmot kirke vil vi feire Bibeldagen 24. januar!

Da får vi besøk av Dag Kjær Smemo, som er bibelmisjonsleder i Det Norske Bibelselskap. Han vil preke i Åmot kirke i gudstjenesten, og under kirkekaffen på Kirketorget, vil han informere mer om Bibeldagens prosjekt ved hjelp av en medbragt stand og lysbilder/ ev. overhead.

Vi håper at samtlige menigheter i Modum vil slutte opp om denne dagen i Åmot kirke.

Gro Skjærstad Eilertsen
Bibelkontakt

«Open house»

Ungdomsklubb i Åmot kirke
Starter lørdag 9. januar kl. 20.00.
Sted: Ungdomsstua
Alle velkommen fra 8. klasse!
Arr: NLM.

 <p>MODUM KABEL-TV AS Steinbru, postboks 29, N-3340 Åmot Telefon 32 78 46 40 - Telefax 32 78 58 90</p>
 <p>VA-RA Regnskapsservice Strandgata, 3340 Åmot · Tlf 32 78 46 99 · Fax 32 78 57 47</p>
 <p>MODUM GLASSINDUSTRI AS 3340 ÅMOT - TELEFON 32 78 04 77</p>
 <p>ÅMOT Gull og Sølv AS 3340 ÅMOT TLF. 32 78 42 41</p>
 <p>Chic Frisersalong Tlf. 32 78 03 04 · 3360 Geithus</p>
 <p>BYGDESNEKKERN AS BYGMESTER OLE HÅVARD OLSEN Linneavn. 1, 3360 Geithus · Tlf. 32 78 08 88 · Mob. 94 13 41 78 - 94 84 32 94</p>
 <p>Geithus Texacostasjon 3360 Geithus, Tlf. 32 78 03 30 Velkommen til skånsom bilvask</p>
 <p>ÅSHEIM Bakeri Gustadmoen · 3360 Geithus · Tlf. 32 78 42 22</p>
 <p>Dybendal Bygg as Tømremester 3360 Geithus - Tlf. 32 78 04 75 Mob. 91 17 67 50 - 94 19 72 95</p>
 <p>G:elfag Krøderen Elektro AS 3340 Åmot · 32 78 55 11</p>
 <p>WOLD & BORGENSEN AS Eliverksted - Bensinstasjon - Bilutleie Biloppretting - Billakkering - Storkiosk Tlf: 32 78 48 44 3340 Åmot - MODUM Døgnvakt: 94 21 43 15</p>

Blant dødsfiender i Rwanda

Rwanda, landet hvor borgerkrigene har rast mer eller mindre sammenhengende siden uavhengigheten i 1962. Dette er landet hvor Hutuer og Tutsier prøver å utrydde hverandre på de mest grusomme måter. Her har opptil en million mennesker mistet livet, og flyktningproblemet er enormt. Landet er kjent for sine barnesoldater helt ned i 12-årsalderen. Statsapparatet fungerer mildt talt dårlig, og skoler og sykehus er luksus for folk flest. Hva er det som får helsepersonell frivillig til å reise dit? Spørsmålet har vi stilt Tone Aasterud, hjelpepleier fra Åmot, gift og mor til to voksne gutter.

En stor del av befolkningen i Rwanda er rammet av AIDS. Bildet er fra barnehjemmet i Giseny. Tone har fått noen av beboerne på fanget. Alle barna her hadde AIDS.

En sjanse for livet

– For meg var det mer en tilfeldighet. Jeg satt midt i lønnsforhandlinger på Buskerud Sentralsykehus hvor jeg var hovedtillitsvalgt, da jeg ble kontaktet av Flyktningerådet. Spørsmålet var om jeg kunne dra til Rwanda og arbeide ved et feltsykehus i hovedstaden Kigali. Først trodde jeg at det hele var en spøk, for det kunne jo ikke være slik folk ble rekruttert til tjeneste. De mente nok alvor og var interessert i folk som

kunne dra dit ned så fort som mulig. Forklaringen var enkel. Den australske kontingenten hadde forlatt landet for det var for farlig å være der. Da jeg kom hjem, fortalte det til mannen min, Ingar. Han ble nok like overrasket som jeg, men etter en del overveielser, var det i grunnen han som sa de forløsende ordene:

«Dette er en sjanse for livet. Den får du kanskje bare denne gangen. Vi gutta skal nok klare oss om du drar.»

Helsprø

– Resten av familien min hadde nok et helt annet syn. De syntes jeg var ganske sprø som frivillig ville dra til et land der omtrent alt var kaos. Utover det visste jeg ikke mer om Rwanda enn det jeg hadde lest i en temafolder utgitt av Flyktningerådet, men den fikk jeg først se på flyet nedover.

En uke i søppelcontainer

– I det halvåret jeg var i landet, bodde jeg i et felttelt sammen med tre andre damer. Inventaret var sparsomt. Vi hadde hver vår feltseng, moskitonett, plastkopp og spisebestikk. Men før vi fikk ta denne bekvemmeligheten i bruk, måtte vi tilbringe en uke i en søppelcontainer fordi teltet vårt ikke var ankommet. Heldigvis var den rengjort.

Livsfarlig utenfor leiren

– Overgangen fra Norge til Rwanda var enorm. Her nede var det mangel på omtrent alt. Og jeg så nesten ikke en hel bygning så lenge jeg var der. Det var unntakstilstand i landet, som var uttært av krigshandlinger. Overalt måtte vi passe oss for miner, og 60% av barna var krigsskadet. Det var portforbud hele tiden jeg var der og livsfarlig å bevege seg ute etter klokken 18.00. Skulle vi ut av leiren, måtte vi ha med oss bevæpnet vakt og walkie-talkie (transportabelt sambandsutstyr) for sikkerhetens skyld.

Sikker på at jeg skulle dø

– Jeg glemmer ikke første gangen jeg drog ut. I grøftekanten fikk jeg øye på en bikkje med et menneskebein i kjeften. Noe senere var jeg sammen med to andre fra leiren på vei til den tyske ambassaden. Ved et kontrollpunkt på veien ble bilen vår stanset at en gruppe 13–14-årige soldater. Da de merket at sambandsutstyret vårt var bak i bilen utilgjengelig for oss, løftet en av dem maskinpistolen sin og tok sikte på meg. Da var jeg sikker på at jeg skulle dø.

Hver dag en utfordring

Under slike forhold ville vel folk flest pakket sammen og reist hjem. Men Tone følte at her var det mennesker i nød som trengte henne så og si døgnet rundt. Hver dag var en

utfordring, og hun fikk brukt seg selv på en helt annen måte enn hjemme. Elendigheten omkring seg måtte hun lære seg til å leve med. Hun innrømmer at det var nok tøft også for dem hjemme. De levde i uvissheten. Brevvekslingen med familie og venner illustrerer litt av dette. Mens Tone skrev brev fylt med spennende og ofte farlige hendelser, begynte mange av brevene hjemmefra med:

«Her hjemme er alt ved det samme gamle....»

Juletre pyntet med glitter og lys

– Julaften 1995 var jeg fremdeles i Rwanda. Den ble også meget spesiell for mitt vedkommende. Julen er jo familiehøytid framfor noen annen. Jeg hadde hørt at det skulle være julegudstjeneste klokken 10 i en kirke i Kigali. Mesteparten av befolkningen i landet er kristne og sammen med tre norske og to canadiske sykepleiere drog vi dit. Det var 40 grader Celsius i skyggen og tørt og støvete i luften. Kirken bar preg av krigshandlingene, men likevel fullt brukbar. Inne var det samlet omtrent 150 mennesker. Vi var de eneste hvite og fikk mange nysgjerrige øyekast. Det var juletre der pyntet med glitter og lys. Melodiene på julesalmene var de samme som hjemme, og jeg kunne synges med på norsk. En tolk oversatte prekenen til engelsk og julestemningen kom velvende innover meg. Jeg tenkte på familien hjemme, Heggen kirke og

Søndag 24/12-95 Julaften

Syngene, Tor, Cliff, John, Lars og jeg drar til den lokale kirken (den eneste her!) i Kigali kl. 9.30, - det begynner kl. 10.00. Vi har pyntet oss, - det er jo jule! Pen shorts og T-shirt! Klage lukker på oss, - vi er de eneste hvite. Kirken er skrekkelig julepyntet, - med tre pynter med glitter og lys, en tallklokke, - et juletre - og det kommer julebarnene sigende. Julebarnene er de samme som hjemme. Klumpen sitter i vaksen og jeg tørker på Heggen og Gospele. Etter en drøy time er det over og vi er ute i snø og 40°. Ussoo det er jule over! Men vi drar ned til markedet å kjøpe små julegaver til hverandre. Dagen blir den rolig. Vi setter uterfor vårt telt å prate. Kl. 16 begynner vi med julemiddagen, i tillegg har vi fått nikke og alt som har med seg. Her i Norge mens vi deler med meg og jeg hjem. Her og gutter er hos far og farfar. De satt å spiste, - da løftet jeg skrekkelig hjem og gleder ut ikke langt inn i så gleder calvinisten. Minstede, ung jente. Jaja. Hun var heldigvis ikke for adig. Middagen som beg. kl. 18.00 ble noe forsinket, men det ble helt topp! Maken var god; russiske, canadiere og norske julebarn. Etterpå var det messe i amfien. Glitter hadde laget kor - det var julebarn! Kl. 21.00 spiste minneste. Med. dir. var hvite.

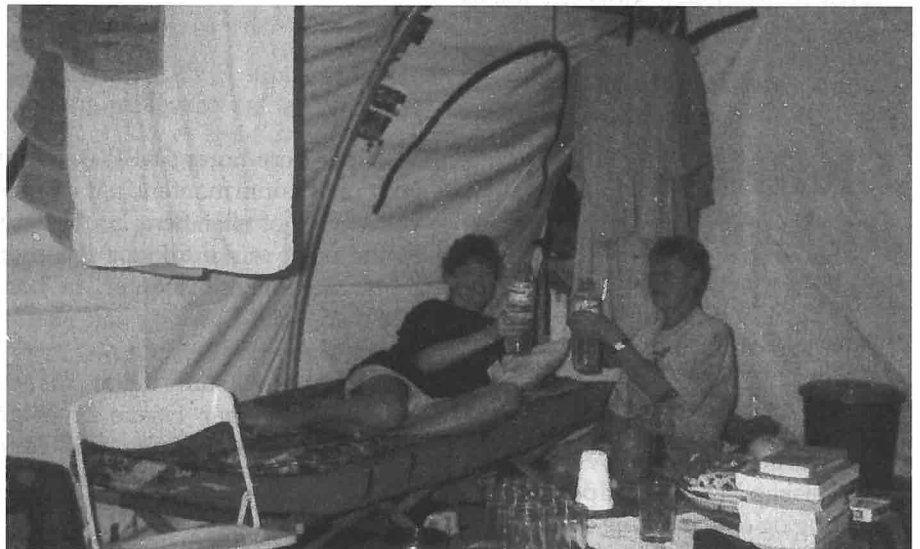
Tone skrev dagbok for å bearbeide alle de grusomme inntrykkene hun fikk. Denne faksimilen er fra julaften 95 og da var det forholdsvis rolig omkring henne.

gospelkoret med alle ungdommene der. Det ble for sterkt for meg, og jeg måtte svelge klumpen i halsen flere ganger.

– Etter en drøy time var det hele over, og vi begav oss ut i den brennende solen. Men stemningen var der hos oss alle, og vi drog ned til et marked i byen og kjøpte julegaver til hverandre.

Det virker som om Tone har, tross alt, har tapt sitt hjerte til Afrika. I februar neste år drar hun på tur til Tanzania for å bestige Kilimanjaro, Afrikas høyeste fjell.

JohnSA

Tone (til venstre) i sitt «private» hjørne av teltet. I over 40° i skyggen må en passe på å innta nok væske.

Livshus

O build our ship of Death, for you will need it!
D.H Lawrence

«Bygg ditt dødsskip!» ropte D.H. Lawrence.
Ja visst, det skipet kan nok trengast om litt.
Men viktig er det òg å bygge sitt livshus.
Du har fått bygt i nesten all di tid på ditt.

Tidleg om morgonen kom du
til teigen som gøymde i si jord
dei steinane du skulle hente og gi form
og bygge av. Dine steinar heitte ord.

Gleda ved å bygge, og kjærleiken
til byggematerialet du har fått
er blitt større og større etter kvart
som ein lang dags timar har gått.

Men størst er nåden at det no, så seint,
enno kan skje deg at du finn
steinar til ditt livshus, og at du enno
maktar å forme dei og føye dei inn.

Anne Karine Austad
Lærer av yrke.
Etablert på Modum med
familie.

LIVSHUS er tittelen på diktsamlingen av Haldis Moren Vesaas som kom ut i -95.

Hennes første dikt i denne samlingen bærer samme tittel: LIVSHUS.

LIVSHUS er en spennende tittel for meg. Jeg kjenner umiddelbart at gjennom livet bygger vi et livshus, vårt indre hus.

Hva er nå denne kloke kvinnens erfaring i husbygging?

Det livshus hun videre skildrer, tolker jeg som hennes diktning, "dine steinar heitte ord". Hun skildrer gleden ved å bygge, kjærligheten til byggematerialet.

Størst inntrykk på meg gjør det siste verset. Når hun opplever at livshuset snart er fullført, finner hun ennå steiner som hun makter å forme og føye inn i huset!

Jeg ser på vårt indre hus som et

byggverk formet av våre erfaringer i livet. De lystbetonte erfaringene finner vi lett plass til i vårt livshus. De smertelige erfaringene er det ikke lett å gjennomleve og føye inn.

Dette diktet sier meg at dersom du kan forme og føye inn - også de vanskelige stenene i ditt livshus - da er det stor nåde!

Anne Karine Austad

SKRIK fra konfirmantene

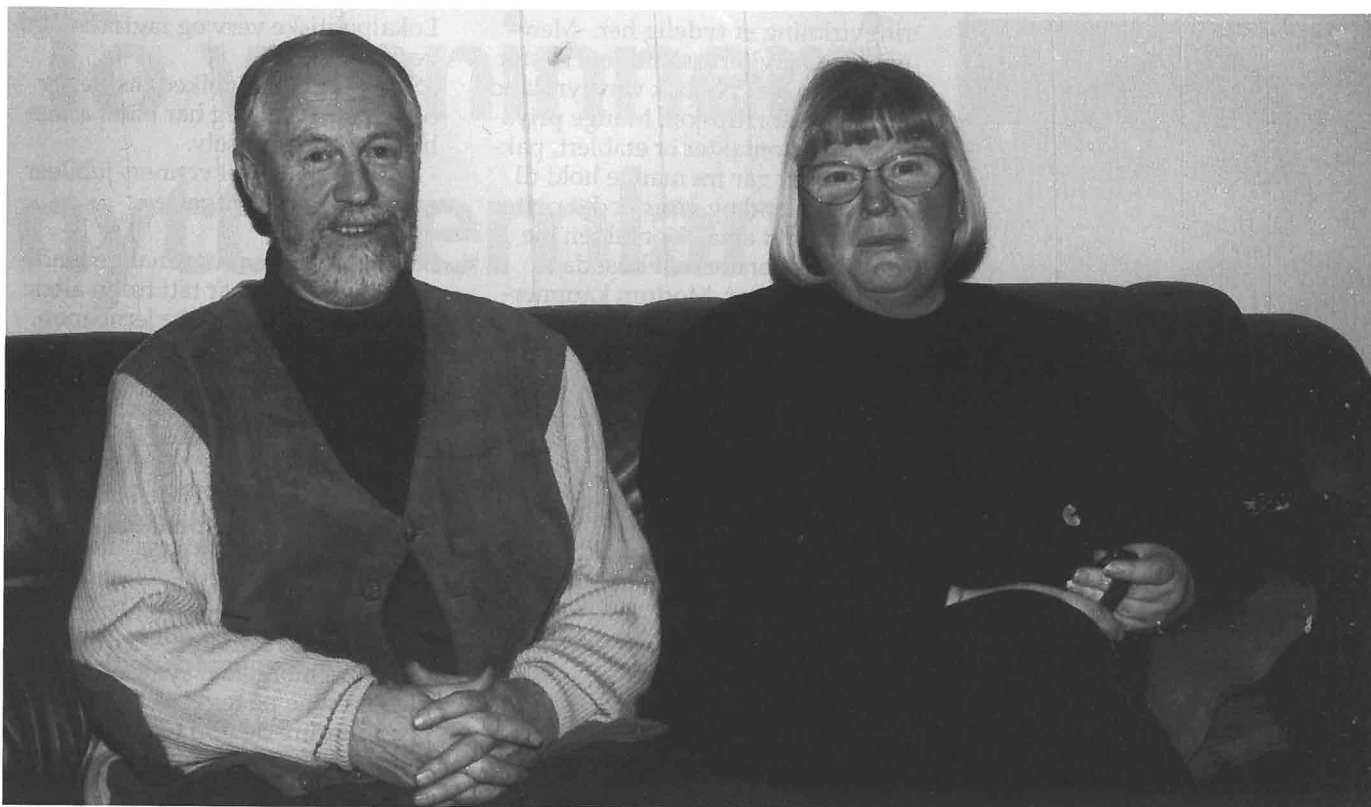
Dette er nytt av året – konfirmantene får utdelt 8 lys hver – lysene er i kirkeårets farger – og disse lysene selges for kr.25,- pr. stk. Inntektene av salget går til Strømmestiftelsen, som i samarbeid med Det norske Bibelselskap bl.a. bruker pengene til trykking og distribuering av bibeldeleler i Afrika. Dessuten går pengene til foreldreløse barn i Rwanda.

Vi håper dere hører SKRIK et og tar godt imot konfirmantene når de prøver å selge et eller flere lys til dere. Skulle noen ønske å kjøpe lys, men møter ingen konfirmanter, ta kontakt med Arild Løvik og han skaffer dere lys.

Konfirmantene som deltar får en flott T-skjorte når lysene er solgt, samt er med i en trekning om å være med til Afrika, for å selv kunne se at pengene kommer fram og at de blir til velsignelse for mange. Et SKRIK fra de andre ansatte i menigheten.

Arild Løvik, kateket

Sigrid Reidun og Inge Vidar Aasen:

Vårt grunnsyn om solidaritet, rettferdighet og medmenneskelighet er det som driver oss

«Skriv i Menighetsbladet om Sigrid Reidun og Inge Vidar Aasen. De gjør så mye positivt for mennesker som har det mere kummerlig enn oss - de får til i praksis det vi andre drømmer om».

Slik var oppfordringen redaksjonen fikk, fra mennesker som kjenner ekteparet godt. En torsdagskveld i november fikk vi en avtale for et intervju, selv om Inge Vidar måtte tenke seg om flere ganger før han sa ja. Vi blir bedt inn i et koselig hjem, som tydelig bærer preg av de kontakter de har i andre land. Der er mange dukker og bilder, spesielt fra Hviterussland.

Sigrid Reidun, 53 år, har vokst opp hos besteforeldrene på Nord Møre, og har i voksen alder utdannet seg til overkonduktør i NSB.

Inge Vidar, 52 år, vokste opp i Telemark og er idag lektor på Rosthaug Videregående skole. De har nå vært gift i 28 år.

Sammen har de tvillingene Frode og Rune på 27 år, og datteren Sormila på 22 år, som i 1978 ble adoptert fra Bangladesh. De har bodd i Oslo og på Sunndalsøra, og kom i 1982 til Modum hvor de slo seg ned på Geithus. De forteller at det første året i Modum var det vanskelig å bli kjent med nye mennesker, - det var en uvant opplevelse for begge to, som ellers ikke er kjent for å ha kontaktvansker, heller tvert imot.

Tanker om solidaritet og rettferdighet er viktig for oss

Hva bunner den store interessen i til å gjøre noe spesielt for mennesker i nød?

- Det startet med adopsjonen av Sormila. I 1981 arrangerte Adopsjonsforum tur til Bangladesh i julen. Der traff vi en buddistisk munk som ville drive barnehjem. Vi så at nøden var stor og mange

barn led vondt. Hjemme igjen ble det dannet en privat organisasjon som ville drive barnehjem. Penger ble samlet inn, spesielt blant venner og kjente - og vi fikk også tilskudd fra «Fremtiden i våre hender». Barnehjemmet ble en realitet og ble drevet helt fram til 1994, men er nå avviklet. Mange barn hadde det trygt og godt der under sin oppvekst, noe som gir glede tilbake til alle oss som jobbet for det. Hele familien vår har feiret jul to ganger i Bangladesh og vi har fremdeles kontakter der.

Hvordan virker disse interessene inn på resten av familien?

- Det er veldig forskjellig. Vår ene sønn Frode er litt lik oss, han kan gjerne ta med seg en uventet gjest hjem som trenger mat og husly. De andre to reagerer motsatt. Allikevel har de vært positive til de tingene vi har vært engasjert i.

Vi har hørt om deres kontakter med koret Rodnitsa, Sanggruppen Kamerata og Sang- og dansegruppen Nerush, fortell hvordan denne kontakten oppsto?

1994 ble Sigrid invitert av BUL's Folkedans- og sanggruppe i Molde (hvor hun var medlem i sin ungdom) til å bli med på 14 dagers turen til Polen, Litauen og Hviterussland. Inge Vidar ble også med på turen. Innkvarteringen var privat,

dermed fikk de god kontakt med privatpersoner, en kontakt de ennå opprettholder. Inntrykkene de satt igjen med var møte med mennesker som eide lite materielle verdier, men desto større hjertevarme.

Venner har vært trofaste støttespillere, vi sliter de ut

Hvordan utviklet kontakten med Hviterussland seg videre?

Så vidt hjemkommet fra turneen i 94 kom Sang- og dansegruppen Nerush på gjenvisitt til Molde, og skulle videre til sør- og vestlandet. Ved hjelp av gode venner åpnet Sigrid og Inge Vidar hjemmet sitt og inviterte hele gruppen på 35 til kveldsmat. Det fortelles at det var STORE mengder med mat som gikk med. Det hadde ikke vært mulig uten gode venners hjelp, sier de. I 1995 gjestet Rodnitsa og Minsk trio trekkspillgruppe Modum, hvor Sigrid og Inge Vidar tilrettela hele turen for de, med konserter og innkvartering privat. Igjen berømmer de alle venner som trofast stilte opp, med senger mat og hjertevarme.

Inge Vidar gjør den byråkratiske delen, det er ikke enkelt å få komme fra Hviterussland til Norge, det ligger mye arbeid bak.

Sigrid er den som har alle kontaktene, tilrettelegger konserter, bearbejder folk for overnatting og er «døråpner».

Mange i Modum husker sikkert konsertene høsten 1997 med sanggruppen Kamerata, som lå på et meget høyt nivå, også dette tilrettelagt av ekteparet Aasen. Mange av oss håper å få høre denne sanggruppen igjen - de kommer hvis de får invitasjon!

Vi har fått så mye hjertevarme og vennskap tilbake

At utveksling over landegrensene gir

ringvirkning er tydelig her. Menneskene i Hviterussland lever i stor fattigdom, i et politisk vanstyrt land med mye korrupsjon. Mange private norske kontakter er etablert, pakker og brev går fra mange hold til Hviterussland og viser at det nytter å hjelpe i det små. Kontakten ble ytterligere forsterket i høst da Sigrids eget kor, Modum kammerkor sammen med Modum Storband ble invitert til Minsk, og hadde et opphold på 8 dager. Programmet som var tilrettelagt ved hjelp av Universitetet i Minsk, var storslagent. Størst inntrykk gjorde besøkene i de private hjem hvor man ble møtt med stor gjestfrihet. Ved avreise var mange nye vennskap knyttet. Sigrid forteller at det var en drøm som gikk i oppfyllelse etter 5 års jobbing.

Det går mange pakker og brev ...

Det betyr så mye av menneskelig verdi for russerne å ha kontakter til vesten, de lever i et nokså lukket land. Inge Vidar har også vært på besøk i Minsk med en skoleklasse fra Rosthaug - noe som ga gjenbesøk i oktober. Begge presiserer at det de gjør, gjør de med stor glede. De får så mye tilbake av åpenhet, gjestfrihet og hjertelighet. Vi kan ha mye å lære av de, vi som tar vår overflod som en selvfølge, for dem er hjertevarme og omtanke for sine medmennesker en selvfølgelig ting.

Vi to fra redaksjonen har fått mye notert på blokkene våre. Vi forstår at det ligger varme og et raust engasjement bak det de gjør, og entro på at det nytter.

Vi prøver å komme tilbake til personene bakom, og deres liv.

Hvilke hobbyer og interesser har dere ellers?

- I.V. Fotball, litteratur og reiser.

Lokalpolitiske verv og fagforeningsverv.

- S.R. Sangkor og folkedans, reiser og håndarbeid. Jeg har blant annet brodert bunader selv.

- Å dikte sanger til venners jubileer er også en beskjeftigelse.

Sammen har de reist i mange land, men Inge Vidar har tatt turen alene med den Transsibiriske jernbanen. Største hobbyen og gleden sammen er å be venner i hyggelig lag. De har en stor venneflokk som gjerne kommer, og mange artige antrekk har vært tilstede her. Det er Inge Vidar som er kokk, både i hverdagen og til selskap, spesialiteten er Baccalao og helstekt laks.

Ellers har vi hørt mange historier om Sigrids kreativitet. - En vårdag tidlig om morgenen syntes hun at passasjerene på toget så trette ut. For å muntre de opp tok hun en sang over høytaleranlegget. Passasjerene satte slik pris på det at dagen etter var det stort oppslag, med bilde av «den syngende konduktør», i Arbeiderbladet og VG.

Hva binder dere sammen?

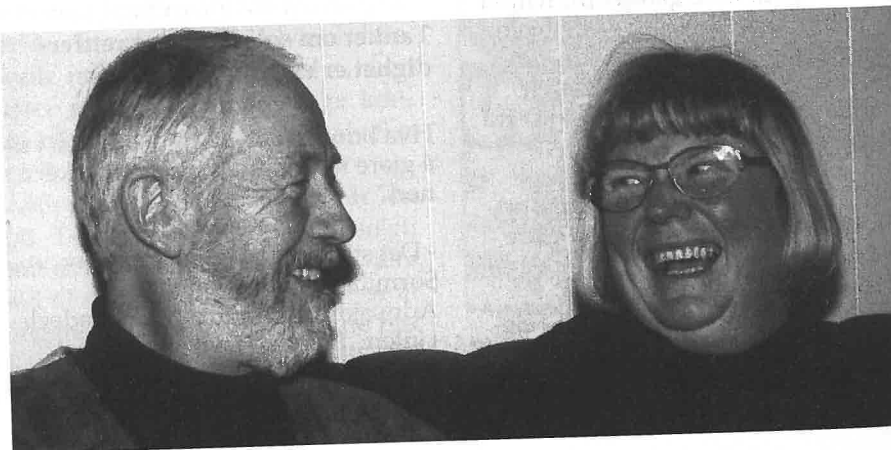
- Vi er veldig ulike. Inge Vidar er den rolige og tålmodige. Sigrid «får det ut» og blir ferdig med det. Vi prøver å ha respekt for hverandre, og vi har mange felles interesser som binder sammen.

Hvordan blir julen feiret hos dere?

- På tradisjonelt vis, med lutefisk, pinnekjøtt og ribbe. Juletre og julegaver. Vi synes det er koselig å samle familien.

Vi to fra redaksjonen takker for at vi fikk komme, og vi forstår at det nok går mange julebrev til gode venner fra fjærn og nær.

Åse Berit og Anne Brit

To venninner i nytt hjemland

Egentlig snakker de forskjellig språk, men Freweini kan også amharisc som er Rebeccas morsmål. Da de møttes for snart to år siden, fikk de god kontakt umiddelbart, og begge er glade for å ha en venninne å utveksle erfaringer og frustrasjoner med.

Rebecca jobbet en tid for en menneskerettighetsorganisasjon i Sør-Afrika.

Rebecca Negussie Skretteberg traff sin mann, Vidar Skretteberg i Lesotho. Han var prosjektleder der for Blå Kors. Rebecca hadde jobbet en tid for en menneskerettighetsorganisasjon i Sør-Afrika. Da hun dro til Lesotho for å besøke sin bror, var hun kommet til at hun ønsket å bruke mer av sin tid til forkynnelse. I Lesotho traff hun Vidar, og som Rebecca sier:

- Herren førte meg til Lesotho for at jeg skulle få treffe Vidar og komme til Norge.

De flyttet hjem til Strandgata i Åmot for tre år siden, og sønnen Samuel er nå to og et halvt år gammel. Den første tiden savnet Rebecca noen å prate med på sitt eget språk. Hun traff Habtom tilfeldig på butikken, og han kunne fortelle at han ventet kone og barn hit til landet snart.

Freweini Mehretab og datteren Dahab kom til Norge i januar -97. Hennes mann Habtom Weldemicael Hadgu hadde måttet flykte fra hjemlandet for ti år siden. Familien kunne endelig gjenforenes da Freweini og Dahab kom. Og i sommer ble lille Hanna født. De bor i Hovdeskogen i Vikersund, og Dahab går i femte klasse og snakker godt norsk. For tiden trives Freweini hjemme med lille Hanna på seks måneder. I hjemlandet har hun jobbet med regnskap og arkivering i tillegg til å stelle for fem yngre brødre og en eldre bror siden moren døde for åtte år siden. På sikt håper Freweini hun kan ta noen

Freweini og Rebecca kjente ikke hverandre før de kom til Norge. Freweini er fra hovedstaden i Eritrea, Asmara. Rebecca er fra Addis Abeba som er hovedstaden i Etiopia.

To vakre kvinner i nasjonaldrakt. De har både kvinnelighet, ynde og stor styrke.

kurs for videre utvikling. Hun har en pause i norskundervisningen dette semesteret, men jeg er allikevel imponert over norskferdighetene hennes.

I vårt hjemland, når noen kommer flyttende, lager vi i stand til fest.

- Hvordan var det å komme til Norge i januar, Freweini?

- Jeg hadde hørt at det var kaldt, men hadde ingen forestilling om hvor kaldt det var, så det var et sjokk. Og det tok litt tid å lære seg å kle seg etter forholdene. Habtom, min mann, var til stor

Rebecca, Samuel, Freweini og Hanna. Et koselig kaffebesøk i Strandgata.

hjelp med å skaffe og velge tøy som passet.

- *Hvordan ble du mottatt da du kom?*
De prater på amharisc og ler, Freweini og Rebecca. Jeg skjønner at mottagelsen ikke svarte helt til forventningene. Rebecca oversetter:
- I vårt hjemland – når noen kommer flyttende – kommer alle naboene for å hilse på, og har med seg mat og drikke. Dersom det skulle komme noen fra et annet land, ville vi laget i stand fest. Da Freweini og Dahab kom til flyplassen var Habtom der og møtte dem, og de reiste hjem til leiligheten. Så forventningene om en stor fest stemte ikke.

Nå har Freweini blitt mer kjent med naboer og andre i Vikersund, og har forstått at sånn er det i Norge. Freweini forteller også om flyturen fra Eritrea, hvor de skulle bytte fly i Frankfurt. Hun hadde aldri vært utenfor landet tidligere, og hun beskriver hvor hjelpeløs hun følte seg på den store flyplassen. Gleden var stor da hun fikk hjelp av Eritreere som skulle til Amerika. De hjalp Freweini og Dahab på riktig fly.

For lange forklaringer snakker Freweini på amharisc, og Rebecca oversetter. Men stort sett deltar hun også i samtalen på norsk. Mange erfaringer med norske tradisjoner kontra hjemlandet utveksles.

Jeg ville studere kvinneverett på eng-

elsk, men fikk ikke lov fordi jeg ikke hadde norsk språkeksamen. Rebecca er utdannet jurist fra Addis Abeba. Da hun kom til Norge fikk hun ikke godkjent utdannelsen.

- Hadde jeg ikke funnet styrke i min kristne tro, og fått god støtte fra min mann, ville jeg gitt opp studiene for lenge siden, sier Rebecca.
- Det føles litt urettferdig når jeg snakker med venner (medstudenter) som nå bor i Tyskland. De fikk godkjent hele utdannelsen og holder nå på med doktoravhandling. Selv har jeg nettopp tatt kriminologi grunnfag og fortsetter med mellomfag i vårsemesteret. Et fem års studie i Etiopia er omsider godkjent som tre års studie her. Og igjen har Rebecca snart fullført jusstudiene og fortsetter mot godkjenning.
- En annen hindring var da jeg ville begynne å studere kvinneverett. Undervisningen foregikk på engelsk og eksamen avlegges på engelsk, men jeg fikk ikke studere fordi jeg ikke hadde avlagt norskeksamen. Jeg måtte kjempe for en plass, snakke med øverste leder og forklare: Jeg følte meg i høyeste grad diskriminert av det norske system.

- *Hvordan trives du som student?*

- Jeg trives med studiene, men jeg merker

at holdningene til oss fra en annen kultur ofte er negative. Helt til man blir kjent, og det tar tid. Jeg hadde ikke mye kontakt med misjonærene i Etiopia (fordi de bodde utenfor hovedstaden), men vi følte at de behandlet oss med respekt og som likeverdige mennesker. Her i landet må jeg si at jeg ikke alltid opplever det slik. Nei, norske forhold og holdninger er ikke alltid gode; kulturforskjeller er det mange av.

Vi kommer inn på det å flytte.
- I Etiopia/Eritrea kommer alle naboer og kjente og flytter for oss, uten at vi spør dem, og i tillegg kommer de og gråter sammen med oss. Sånn er det ikke her. Her må man klare seg selv, eller be venner komme til dugnad.

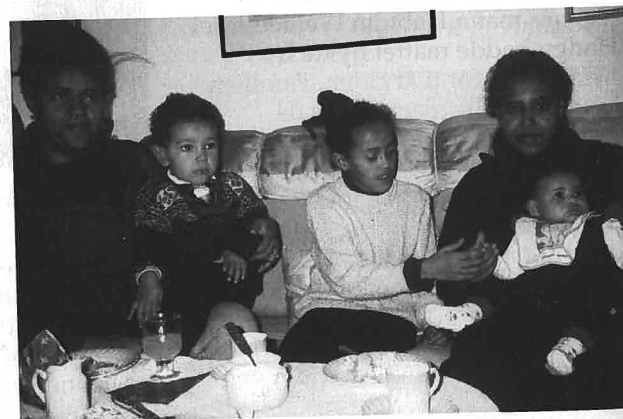
Vi håper vi kan ta vare på det beste av tradisjoner og verdier fra hjemlandet, og flette sammen med gode verdier her.

- *Nå nærmer julen seg med stormskritt, hvordan feirer dere julen?*
- Vi feirer høytiden med å gi hverandre tid, samvær og spise god mat, men vi gir ikke hverandre gaver.

Vi gir ikke hverandre gaver til jul, men feirer høytiden.

Rebecca forteller:
- Jeg ble litt sjokkert første julen her. Jeg ville kjøpe julekort og sende til min mor i Addis Abeba. Jeg fant ikke et eneste kort med kristent motiv. Det gjorde meg trist. Rebecca har sin mor og fem søsken i Addis Abeba, en bror i Lesotho og en bror i Amerika. Hennes far døde da Rebecca var seks år. Forrige jul var de to familiene samlet i Åmot, og hadde en høytidsstemt og koselig jul sammen. Dette håper de å kunne gjenta i år.

Mari

Rebecca, Samuel, Dahab, Freweini og Hanna. Et knippe blomster i Guds rike.

Midt i hverdagen - Ivana Belic

I Åmot bor det ei jente som heter Ivana Belic. Hun fylte 10 år i mai og går i 5.klasse på Enger skole. Hun er en helt vanlig 10-åring og skiller seg på ingen måte utfra klassekameratene. Men hun har en bakgrunn som er helt ulik klassekameratene: Ivana var 3 år da hun og moren flyktet til Norge fra krigen i Jugoslavia. Far ble borte under krigen. Hun har bodd i Åmot siden sommeren 1994 og her bor hun i et hus i sentrum sammen med moren Ana og brødrene Dragoslav(19) og Milan (21).

Jeg fikk komme hjem til familien og intervju Ivana. Vi snakket om skole og fritid og om hvordan hverdagen hennes ser ut. Ana serverte kaffe og hjemmebakket jugoslavisk kake. Jeg begynner med å spørre om hvordan det er på skolen?

Penny-klubben, det er gøy!

- Bra. Litt forskjellig.
- Og i klassen?
- Bråkete. Av og til har vi arbeidsro.
- Hvilke fag liker du?
- Jeg liker godt kunst og håndverk, norsk og gym.

- Er det noen fag du ikke liker?
- Iblant matte.
- Er du med på noen aktivitet på fritida?
- Ja jeg er med på turn, og så har jeg gått på dansekurs! Og så er jeg med i penny-klubben. Det er gøy!

En helt vanlig dag

Ivana forteller hvordan en helt vanlig dag er: Først vekker mamma meg. Jeg lager frokosten, og smører skolematen min selv! Skolesekken pakker jeg kvelden før. Så er det tid for å ta på ytterklærne og gå til skolen. Jeg pleier å møte 3 jenter fra klassen på nedsiden av kirkegården og går sammen med dem til skolen. Etter skoletid går jeg hjem og gjør lekser før jeg går ut for å leike med noen. Eller vi leiker hjemme hos meg. Moren Ana skyter inn at Ivana ikke får gå rundt på Åmot-senteret på ettermiddagen. Hun sier også at i Jugoslavia har barna mye mer lekser enn her i Norge. Det er helt vanlig å jobbe med leksene i 4-5 timer etter skoletid. I feriene har de bøker som de må lese og notere referat ifra. Også i helgene er det flere timers leksearbeid. På skolen er det mye mer disiplin. Det er over 30 elever i hver klasse og de må være helt stille i timene! Ivana nikker fornøyd da vi kommenterer forskjellen og ser ut til å trives utmerket over norske skoleforhold. Middag spiser familien ettersom når de kommer hjem: Ana fra jobb og brødrene fra sine respektive skoler. Iblant hjelper jeg til å lage middag, sier Ivana. Jeg kan sette på poteter og koke egg. Jeg gleder meg til at vi skal ha skolekjøkken på skolen. Om kvelden koser jeg meg eller ser på TV. Jeg likte veldig godt å se på «Sabrina», nå liker jeg best «Karl&co».

Ana og Ivana Belic.

Når jeg skal på skolen dagen etter legger jeg meg ca. 20.30.

Vi reiste fra jugoslavia

Etter at Ivana har fortalt fra hverdagen sin, snakker vi litt om tanker og følelser.

Jeg spør om det er noe hun tenker mye på?

- Jeg tenker mye på at det hadde vært fint å ha et kjeledyr!

Ana forteller at Ivana skal få fisker av broren sin. I Jugoslavia har nesten alle dyr i huset, for eksempel gris, høne, katt eller lignende, til nytte og hygge!

- Er det noen mennesker du tenker mye på, spør jeg Ivana.

- Jeg tenker mye på besteforeldrene mine. Fra vi reiste fra Jugoslavia har jeg bare sett dem på video og snakket med dem i telefonen. (Ivana snakker i tillegg til norsk, sin fars språk: serbo-kroatisk. Seinere skal hun lære slovakisk som er morens språk.) Familien hadde nylig fått en fantastisk gladmelding: Bestefar skulle endelig få komme på besøk til Norge på nyåret.

For første gang på 7 lange år skal endelig Ana treffe igjen faren sin, og Ivana og brødrene bestefaren sin!

- Hva gjør deg glad, Ivana?, spør jeg.

- At bestefar kommer! Og så gleder jeg meg til at jeg og en venninne skal se på Pocahontas-show i Oslo Spectrum.

- Er det noe som gjør deg trist

- Å tenke på faren min...

Julefeiring

Vi avslutter med å snakke om den tida vi er inne i med advent og jul. Moren Ana forteller at julefeiringen i Norge og Jugoslavia er veldig lik. Det er ribbe eller kalkun til middag og om kvelden går de gjerne i kirken. Så er det julegaver! Bare kakene er forskjellige. I Jugoslavia lager de mer nøttekaker. Dessuten her de mye mer gatefester i Jugoslavia. I det hele tatt samles folk mer utendørs der. Når de trefes på gata setter de seg gjerne ned på benker eller lignende og tar en lang prat. Ivana forteller at hun gleder seg veldig til jul. Til pakkene, maten og alt som er jul...

Jeg takker Ivana for at hun ville dele tankene sine med oss.

Åse Berit

Internasjonal uke ved Vikersund skole

Menighetsbladet har hatt en samtale med Kari Løvik, som er en av lærerne med hovedansvar for den Internasjonale uka på Vikersund skole (2. - 6. november). Kari kunne fortelle at etter den nye læreplanen skal skolen ha et «skolenes og elevenes valgfag», og Vikersund skole har valgt internasjonalisering. Da Grunnskoleukas tema var «du store verden», valgte Vikersund skole å kjøre valgfaget sammenhengende over en uke.

1. til 4. klasse jobbet i klassene sine. De lærte sanger, formet, så på filmer, spilte skuespill og smakte på spennende mat.

5., 6. og 7. klasse blandet seg på tvers av klassene. De dannet grupper som arbeidet med forskjellige tema. Det var grupper for Utstilling, Sport, Mat, Forming, Kulisser, Dans og Drama, Avis, Sang, Fredssti og Lotteri-gruppe.

Mandag til torsdag jobbet gruppene med sine ting. De to siste timene på mandag og onsdag var elevene i sine klasser og så på video fra andre land. Torsdag kveld var det åpen kveld hvor alle elevene på skolen skulle vise hva de hadde gjort i løpet av uka. Foreldre og andre interesserte var innbudt, og det var stor oppslutning. «Det tøyte av folk, alle steder», sier Kari.

Fredag hadde skolen besøk av en internasjonal klasse fra Fjell skole i Drammen, som underholdt. Etterpå var de med på en «fredssti» - en slags natursti innendørs med spørsmål fra det elevene hadde arbeidet med i løpet av uka.

Ganske internasjonale

På Vikersund skole er de etter hvert blitt ganske internasjonale. De har elever fra 3 verdensdeler og 12 land. Disse landene er: Albania, Makedonia, Bosnia, England, Filippinene, Eritrea, Polen, Island, Sverige, Finland, Ungarn og Norge. I løpet av uka ble flere av elevene mere bevisste at de var to-språklige, og mere stolte av sin kulturelle bakgrunn.

I forbindelse med vennskapsavtalen mellom Modum og Matagalpa i Nicaragua, ble en av 7. klassene utfordret til å skrive brev til barn i Nicaragua. Denne klassen vil også få besøk av en lærer fra Nicaragua som vil fortelle om livet til barna der. En av lærerne ved Vikersund skole er

fra Vietnam, og hun lærte en del elever en vietnamesisk dans, som de framførte torsdag kveld, iførte fargerike drakter fra Vietnam. Torsdag kveld var den store dagen, da alt som var innøvd og lært i løpet av uka skulle framføres for forventningsfulle foreldre, elever, søsken og andre.

Vi sakser fra avisa «Verdens Posten» som ble laget i løpet av uka:

Det var masse folk

«Det var masse folk - vi prøvde ikke å telle dem, men det ble ganske trangt selv om skolen er stor. Vi hadde salgsboder i klasserommene. Her solgte elevene ting de hadde lagd, f.eks. afrikanske armbånd, indianervev, «freds-magneter» til kjøleskap, smykker, kunstkort og mye annet. Det var to internasjonale kafeer. Her var det skikkelig travelt, og maten gikk unna, både innbakt pizza og andre retter fra rundt omkring i verden. Dansegruppa viste internasjonale og norske folkedanser. Det var masse underholdning i gymsalen, først de små, så de store. Vi var nødt til å dele underholdningen i to, for det var så mye folk. 1.-4. klasse viste skuespill, sang og framførte regler. De store hadde «afrikansk orkester». Dramagruppa viste skuespillet «Fattigbarn i Brasil», og underholdningen ble avsluttet med to innslag av dansegruppa, blant annet den nydelige «Silkedansen» fra Vietnam med ekte drakter.

Vi kunne sikkert ha nevnt mer, men synes i alle fall at det var en vellykket og sosial kveld.»

«Fredag var det besøk fra Fjell skole i Drammen. De hadde forestilling i gymsalen. Elevene kom fra 12 forskjellige land, og mange av dem hadde på seg flotte drakter fra sitt eget hjemland. Foran på scenen sto en vase med flagg.

«Vi fikk oppleve panfløyte og danser fra Vietnam og en kjempefin popdans fra Afrika. Ei jente fra Kosovo leste et dikt: «Når jeg tenker på mitt fedreland, så gråter mitt hjerte.» Etterpå holdt hele klassen hverandre i hendene og gikk rundt en stor jordklode mens Michael Jackson sang «Heal the world».

«Litt senere framførte de et drama om Hector fra Sør-Afrika, som ble skutt fordi han ville snakke sitt eget språk på skolen! Sangen «Blomster i

Soweto» ble spilt samtidig med denne historien.

Vi er bare små barn

«Så ble det lest et dikt til. Noen av linjene var slik: «Vi er bare små barn, men det er vår verden også, som de dreper. Men vi skal leve videre!»

«Mot slutten av forestillingen var det en fin flaggparade rundt i gymsalen, og alle var med og sang «Fredssang». Og helt til slutt hentet barna fra Fjell noen av oss i salen opp på scenen for å vise at alle kan leve sammen og være venner.

«Det var en variert og vakker forestilling, og mange, både små og store, fikk nok noe å tenke på.»

Avisa «Verdens Posten» ble solgt til foreldre, elever og lærere, og sammen med alt det andre som ble solgt i løpet av torsdags kvelden, kom det inn nærmere 28.000,- kroner.

Overskuddet på vel 20.000 kroner blir gitt til «Skolenes U-landsaksjon». Dette er et flott resultat. En av de yngste elevene sa da han hørte summen: «Da trenger ikke barna i Sudan å sulte lenger.»

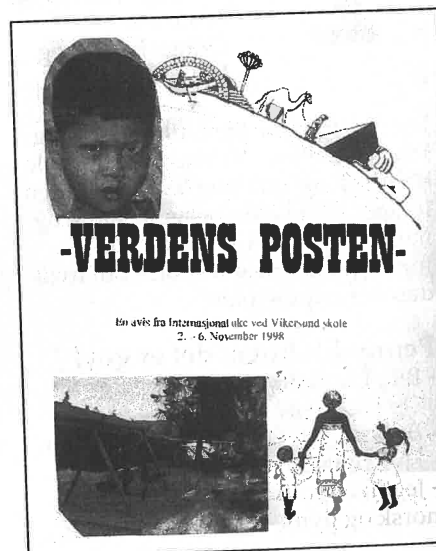
I fortsettelsen av denne uka vil det bli samlet inn sommertøy og leker som skal sendes til flomrammede barn i Nicaragua.

En annerledes skoleuke

Dette er en historie om en annerledes skoleuke. Den har vært nyttig fordi det ble satt fokus på det positive i det å være forskjellig.

Menighetsbladet takker Kari Løvik og elevene ved Vikersund skole for at de ville gi oss et innblikk i deres opplevelser. Lykke til videre!

Marianne Kaldestad

Ungdomsprisen til Arild Løvik

Kateket Arild Løvik er blitt tildelt Ungdomspris dette året for sin innsats blant ungdommen i bygda. Prisen, en minnegave, er planlagt å overrekkes under et arrangement i Kulturhuset

lørdag 5. desember. I forkant av overrekkelsen har vi snakket med dem som står bak prisutdelingen, Modum Sparebank ved Ole Gunnar Fidjestøl.

Fidjestøl forteller at prisen deles ut

for andre gang i år. Den skal være en oppmuntring til ildsjelene i kommunen, til dem som gjør en innsats utover det man kan forvente av deres lønnede stilling. Det kan gjelde satsing innen musikk, kultur, idrett osv., - i det hele tatt alt som kan være til nytte for de unge og de miljøene de ferdes i.

Arild Løvik har vært en klar kandidat, både ved første gangs tildeling i fjor og så i år da han fikk prisen. Det har vært mange som har foreslått ham begge gangene.

Innsatsen til Løvik er vel kjent. I uke etter uke har han stilt opp for mange ungdommer i Modum som ellers ikke ville hatt noe tilbud i sin fritid. Gjennom arbeidet i Heggen Gospel

har han bygget opp et helt miljø som hver høst trekker til seg nye årganger av interesserte ungdommer.

I pristildelingen legges det vekt på denne innsatsen. Arild Løvik har en gode evne til å kommunisere med ungdom. Han gir dem mange opplevelser gjennom alt det som inviteres av planlegging og gjennomføring av turneer til utlandet om sommerne. Han gir unge mennesker tillit til å prøve seg på en scene, støtter dem slik at de våger å stå fram og synge foran en forsamling. Arild makter også å holde kontakten med tidligere medlemmer av gospelkoret, det viser seg ved at de kommer tilbake og tar på seg lederansvar i miljøet.

Medarbeiderne på Kirkekontoret gleder seg sammen med Arild og vet at det er vel fortjent. De stiller seg sammen med gratulantene.

K. R. I.

Heggen Gospel velkommen tilbake til England i 1999

Jeg er nettopp kommet tilbake fra England, hvor jeg var i fire dager sammen med Oskar Fidjestøl. Vi sitter tilbake med en rar opplevelse; hva er det som gjør det at helt fremmede mennesker ønsker Heggen Gospel velkommen til dem?

Svaret er jo at det finnes noen ildsjeler der borte, noen prester, noen lærere som er glad i tenåringer og i Norge. Primus motor er Roy Rimmer, pensjonert prest som bor i Newmarket, han bruker nå masse tid for at tenåringene i Heggen Gospel skal få en så god og innholdsrik tur som mulig. Og Roy Rimmer hadde lagt opp en detaljert besøksplan de dagene Oskar og jeg var der.

Vi ankom 12. november og 13. november besøkte vi både Impington College og St. Bebes School i Cambridge. Velkommen sa lærerne, kom, ha en konsert før lunsj for en del av skolen, vi span-

derer lunsj på dere, og etter lunsj så har dere konsert for en annen del av skolen.

Vi gikk glad og inspirert derfra. Dro til Cambridge og traff siden Hugh McCurdy, presten i Histon, og han ønsket oss velkommen til Histon, de skulle skaffe vertsfamilier, drive reklame for konserter, og vi skulle lage gudstjeneste sammen. Det samme skjedde dagen etterpå. Vi besøkte Ramsey, Ailwyn Community School, med 1600 elever. The headmaster var stor Norgesvenn. Kom, sa han, vi stiller en dag til deres disposisjon, dere får lunsj av oss. Utrolig, tenkte jeg, full av takknemlighet. Her har vi mye å lære.

Denne skolen fikk vi for øvrig kontakt med fordi Hallvard Kaldestad fra Vikersund giftet seg i sommer. Hans kones forlover er lærer på denne skolen og hun har gjort et strålende forarbeid. Så utvandrede moinger gjør en flott jobb for

Heggen Gospel, selv etter at de har bosatt seg i USA.

Oskar og jeg fikk tid til jogging, var i London og handlet i Camden Town, så Tower of London og Chelsea spille fotball. Vi var med på to gudstjenester, Oskar sang og vi samtalte med masse folk.

Og de tar imot Heggen Gospel i slutten av juni. Da skal vi ha konserter også i Swavesea og Cottenham og Ely, hardt arbeid og mye glede. Vi skal ha masse hyggekvelder, noen vil også go shopping andre vil go punting. Det hele skal avsluttes med et opphold på Hengrave Hall, hvor vi i to døgn ikke skal gjøre noe annet enn å hygge oss.

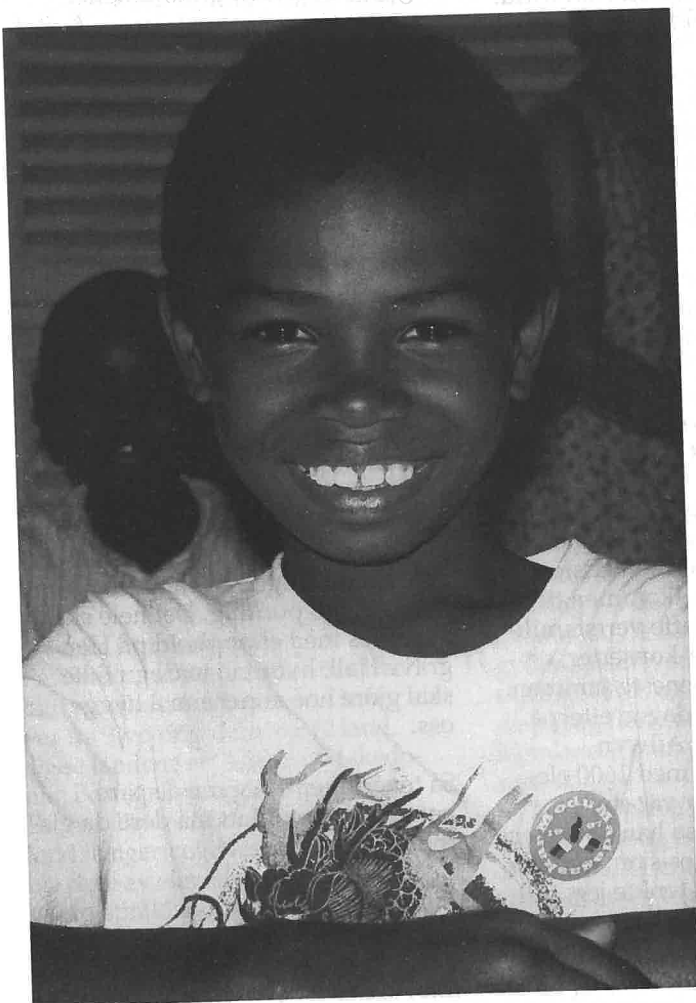
Så tenåringer – begynn å spare penger til turen. Litt må dere da gjøre selv.

Turen blir svært bra! Det er ingen selvfølge at det vi får være med på, at folk slik tar imot oss. Det bør fylle oss alle med glede, takknemlighet og inspirasjon. Takk til Oskar, du er et glimrende reisefølge og inspirator for Heggen Gospel.

Arild Løvik

Nytt fra diakonen

- **Skilsmisse-gruppe.** Følg med i avisene. Vi regner med å starte opp i januar/februar.
- **Støttekontakter til BRS – Buskerud Rehabiliteringssenter** (tidligere Vanførehjemmet, Geithus) trenger støttekontakter. Ungdom kan melde seg. Det er med lønn. Vil du vite mer så ring BRS tlf. 32 78 05 11.

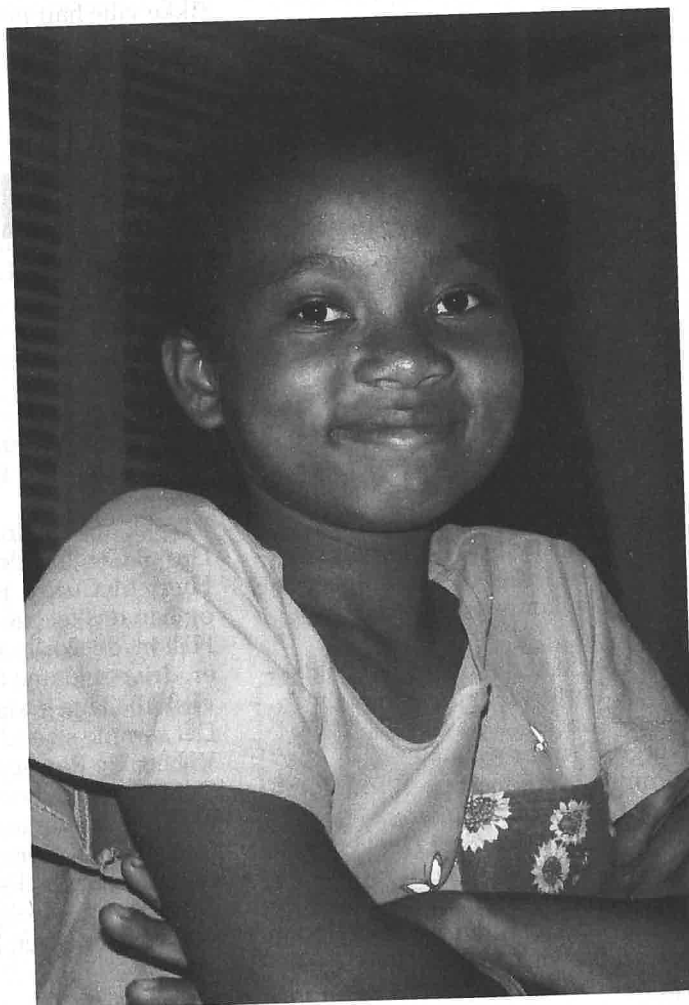

Nivina 13 år.

- **To diakoni-studenter** kommer til Modum i januar/-februar. Berit Solheim er elev ved Diakonihøyskolen og Laila Rensch ved Menighetssøsterhjemmet. De to skal ha sin praksisperiode her hos oss.
- **Døve-prosjektet**
TAKK til alle som har gitt gaver og penger til døve på Madagaskar. Begeistringen var stor. Døve gassere vet nå adskillig om Modum. Lars på 4 år ga alle bursdagspengene sine, kr. 1050, til døve 4-åringer på Madagaskar. En god ide for andre.
– Pengene ble brukt til 3 gyngehester og materiell til klatrestativ på skolen. Stalsberg skole har blant mye annet solgt gamle skolebøker.

De fikk inn kr. 5000. Disse pengene vil elevene skal gå til døveskolen i Tamatave. Og det blir til telefon. Denne skolen har eksistert i 5 år, uten å ha mulighet til å bli nådd pr. telefon av de andre døveskolene på øya.

Britt Dahl,
diakon

Nary 12 år.

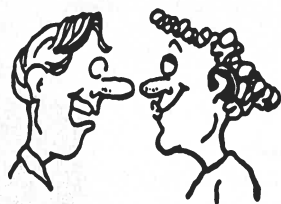

TO ØRER

- som gjerne vil høre -

- Noen har ører som hører godt.
- Noen er hørselshemmet.
- Noen er døvblitte eller døve.

HVORDAN SNAKKE med en som er hørselshemmet !!

Snakk direkte til den hørselshemmede —
få øyekontakt.

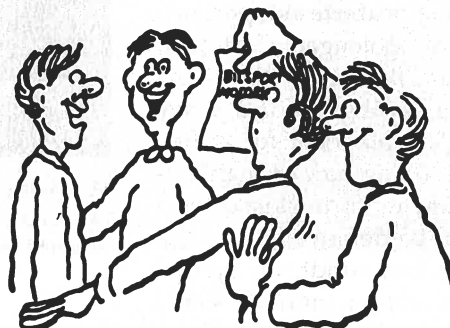
Bruk normal styrke på stemmen. Rop ikke
inn i øret og slett ikke mot høreapparatet.

Plasser deg slik at lyset faller på ansiktet ditt
— aldri med ryggen mot et lyst vindu.

Unngå unødvendig støy, f.eks. demp lyden på radio og TV.

Prøv å få den hørselshemmede med i samtale med andre — gi korte
stikkord for samtaleemnet. Bare én skal ha ordet samtidig.

Munnen din skal være godt synlig og
snakk ikke med noe i munnen.

Snakk tydelig og ikke for fort. Ajenta hvis
nødvendig; gjerne med andre ord.

Når du (eller andre) ler, kan det være til
hjelp at du forteller årsaken.

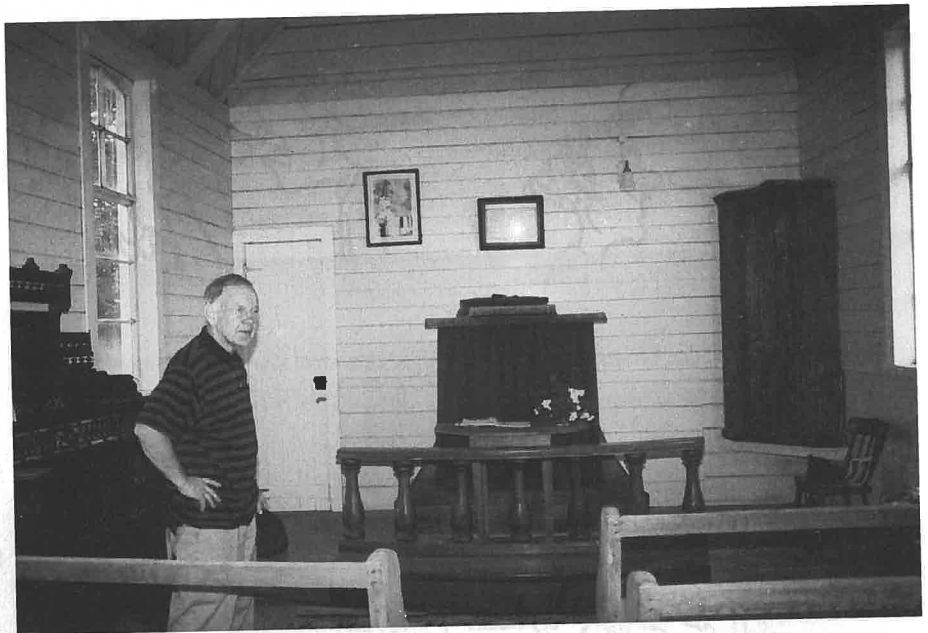
Den norske utvandringen til New Zealand

Moingen Ingar Hellerud oppholdt seg i desember i fjor til januar i år på New Zealand. Her besøkt han ett av de områdene hvor norske utvandrere slo seg ned, og han besøkte den norske kirka som ble bygd i Mauriceville i 1881.

Moingen som innførte skisporten
I 1856 reiste moienge Carl Chr. Thorstensen Bjerknæs til New Zealand, sannsynligvis for å grave etter gull. Han ble kjent for at han hadde med ski og han er registrert som den som innførte skisporten i dette landet. På de høye fjellene ligger det snø året rundt, og syd på sydøya er vinteren omtrent som i Norge. Her er det moderne alpinbakker som blir flittig brukt. Hvor Carl Chr. Thorstensen Bjerknæs sol seg ned etter gullalderen var over, vet jeg ikke. Kanskje Menighetsbladets lesere kjenner til dette?

Nybyggerstedet

Da gullfeberen var over i 1860-årene på Sydøya (New Zealand består av to øyer, Nord- og Sydøya) ville myndighetene få ryddet de enorme skogene til beiteland og samtidig få anlagt veier og jernbane. Myndighetene ville ha dyktige jord- og skogbruksarbeidere til dette. Og det bestemt at en mann skulle reise til Skandinavia for å få folk nedover. Myndighetene kjente til utvandringen til Amerika fra Skandinavia. Men en igulostí mente de var løsningen.

Artikkelforfatteren inne i den norske kirken som ble innviet 9. juli 1881. I gangen sto et skilt skrevet på norsk: «Velkommen». I de første årene lød de kjente norske salmene som hadde vært et stort savn. Men, etter noen år skulle det synges på engelsk og det norske språket ble glemt.

Derfor tilbød de å spandere merkostnaden. Reisen ble jo mye lenger, over dobbelt så langt. New Zealand var lite kjent. Folk i Skandinavia hadde lest om krigen mot de innfødte maorier. De var redde for å møte de «ville» innfødte. Myndighetene kom til at de ville forskuttere reisen som så måtte betales tilbake senere. Og 5. oktober 1870 gikk 18 familier om bord i dampskipet North Star i Christiania. De seilte i 113 døgn og kom fram til Wellington 5. februar 1871. Ferden endte i Palmerston North, ca. 20 mil nordvest for Wellington. Disse fikk 160 da store eiendommer for hver familie, en stor forbedring for dem som kom fra fattige husmannskår.

Mauriceville ble det nybyggerstedet som beholdt sitt særpreg lengst etter skandinavisk innvandring. Stedet var oppkalt etter innenriksminister George Maurice O'Rorke. De som kom hit til Mauriceville, kom til Wellington 9. mars 1872 og reiste fra Norge i begynnelsen av november 1871. Det var 113 utvandrere om bord. 37 danske, 39 norske, 3 svenske og 4 fra Schlesvig. Flere døde underveis på grunn av hard sjøreise med storm og sykdom. Når de ankom Wellington måtte de ta bena fatt langs elendige kjerreveier. Etter 10 mil var de kommet til leiren Kopuaranga. Brakkene hadde jordgulv og var i elendig forfatning. Her skulle kvinner og barn være en tid

mens mennene gikk innover i skogen for å sette opp hytter. I denne leiren døde 13 nybyggere. Skandinaviske emigranter reiste for få år siden et minnesmerke her. Dette er få mil syd for Palmerston North.

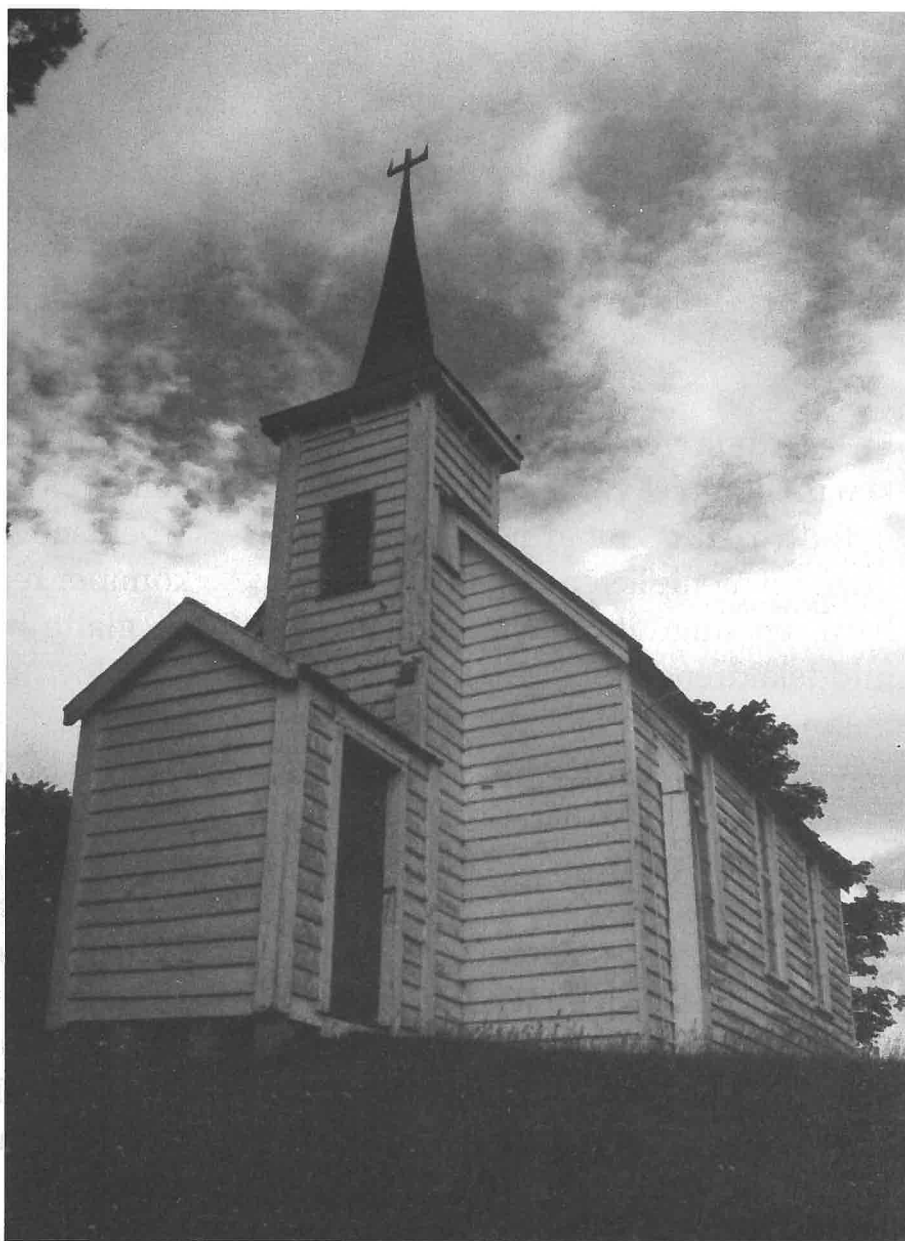
Nå fulgte flere skip fra Christiania med skandinaver som ville søke lykken i dette fremmede landet på den andre siden av kloden. Dannevirke, Norsewood og Eketahuna ble steder skandinaver ryddet. Immigrantfamiliene var større og flere barn ble det etter hvert. Derfor ble det behov for skole. Det var viktigst for barna at de lærte engelsk. Og i Mauriceville ble det snart reist et bygg, et enkeltrom for skolemesteren og ett klasserom. I den første tiden var det kun engelsk elvene lærte. Disse kunne så lære foreldrene språket. Ofte var skoleveien lang, gjennom tett urskog. Men ville dyr fantes jo ikke, så barna var ikke redde.

Bygget egen kirke

Nordmenn og andre skandinaver hadde lang vei å gå til kirken. Derfor ville de bygge en egen kirke. Det ble en norsk metodistprest som skulle bli deres åndelige leder. Og menigheten åpnet sin nye kirke 9. juli 1881. Kirken med 120 plasser var fullsatt ved åpningen og 3 gudstjenester måtte til denne dagen for at alle fremmøtte skulle få delta. Dette var den første kirke i bygda.

Danskene bygde sin kirke i 1882 i Mauriceville vest. Snart kunne de kjente salmene som de var vant til i Norge og Danmark høres i dette nye fedrelandet. Tidligere måtte de døde begraves hjemme på eiendommene. Nå kom de i vigslet jord.

Begge kirkene er fortsatt i bruk. Selv var jeg på besøk i de to kirkene og skrev mitt navn i gjesteprotokollen. I den norske kirken hadde bare et ektepar fra Norge (Stavanger) vært der i fjor. Jeg besøkte kirkene ved juletider. Alle andre som hadde skrevet sitt navn i protokollen i den norske kirken var fra New Zealand og Australia. Disse hadde sikkert norsk blod i årene. Selv om kirkene fortsatt brukes til faste gudstjenester, er det ikke så ofte som tidligere. Men det er ingen fastboende prest lenger i Mauriceville-grenda. Og

Kirken lå flott til på en høyde med enorme beitearealer rundt. På gravsteinene var bare norske navn som Ole Olsen og Eli Larsen m.fl.

folk med norsk blod i sine årer kommer langveis fra til kirkelige handlinger som dåp, vigsler og begravelser. De fleste norske innvandrere i Mauriceville har solgt sine bruk til nabofarmere. Og folket har blandet seg med folk fra New Zealand og bor i dag spredt over hele landet og på andre polynesiske øyer og i Australia.

Det var et slit for disse utvandrerne de første årene. Men, etter hvert likte de seg meget bra. Ingen ville reise tilbake til Norge, bortsett fra en fra Eidskog, og han angret på dette senere i livet. Fram til 1939 hadde om lag 2500 utvandret fra Norge til

landet 2000 mil av sted.

Klimaet er mildt på nordøye. Det er stort overskudd av landbruksprodukter i landet. Butikkene bugner av alle slags varer, omtrent som i Norge eller vel så det. Så etterkommerne til de skandinaver som dro den lange veien fikk oppleve en rikdom og en overflod som de aldri hadde drømt om.

Til drift og vedlikehold av kirken i den norske del av Mauriceville er de avhengig av kollekt og pengegaver. Og fortsatt kommer det inn penger. Men, kirken har ikke samme betydning i dag som for 100 år siden.

Ingvar Hellerud

Hender som tar imot

En av mine venner holdt en julepreken utenom det vanlige. Hun hadde et nyfødt barn i sine armer og inviterte noen fra menigheten opp i koret: et lite barn, en ungdom, en nybakt far, en middelaldrende kvinne og en gammel mann. Én for én fikk de barnet i sine armer. Etterpå fikk de spørsmålet: Hva opplever du når du får et ubeskyttet barn i dine armer? Hva gjør et barn med oss?

Hver og en gav menigheten en julepreken de aldri glemmer: ømhet, takknemlighet, ønsket om å beskytte og verne, glede, en berøring av det gode livet. Kanskje de skjønnte litt bedre hvorfor Gud kom til oss som et ubeskyttet barn. Kanskje de fattet litt bedre hva det lå i tegnet fra juleevangeliet slik Lukas refererer englesangen: «Dette skal dere ha til tegn. Dere skal finne et barn, svøpt, liggende i en krybbe.» Et barn som tegn på den høyestes nærvær! Det er jul.

Det er noe av det samme jeg opplever hver gang jeg som prest forretter nattverdens sakramenter, samlet om ham som elsket oss og ga seg selv for oss. Jeg går rundt i kretsen og legger en brødbit i hånden på folk og sier: «Dette er Herrens legeme.» Jeg ser på hendene som tar imot. Jeg kjenner

utstrålingen. Varme hender og kjølige hender. Myke hender og hardbarkedede arbeidsnever. Det er barnehender som kommer rett inn fra leken, det er unge og glatte hender, og gamle inntørkede. Noen er velskapt, andre er forvridde av smerte og sykdom, eller skjelver så de såvidt klarer å ta imot. Men alle strekker de seg ut, i trygg forventning, eller kanskje fryktsomt og nølende. Men en merker likevel ømheten i hendene som åpner seg. De åpner seg og tar imot.

I hendene er vår livserfaring samlet. De er merket av alt de har berørt. Hendene har kjærtegnet dem vi er glad i, stelt barn, arbeidet for det daglige brød, hjulpet og lindret. Og hendene har knyttet seg i raseri, truet og kanskje øvet vold. Slik er virkeligheten. Slik er den verden Gud kom til. I slike hender er det vi legger brødet og sier: «Dette er Jesu legeme». Det er nettopp den visjonen vi ser i julebudskapet: Gud gir seg ubeskyttet i menneskers hender for å være oss så nær som det overhode er mulig å komme.

Julen er en invitasjon til å summe seg og spørre: Hvordan tar jeg imot Den høyeste når han gir seg ubeskyttet i våre hender? Hvordan tar jeg imot barnet?

Foto: Erik Thalerud

Forts. fra s. 23

Vanja Sommerstad (Åmot)

01/11 Helene Eriksen

08/11 Andrea Skagen (Åmot)

15/11 Arnt Fjellheim

Sindre Bakke Hantho

Amalie Kopland

Sondre Pedersen

Snarum

16/08 Marcus Paulsen Næsset

Vigde

Heggen

03/10 Bernhardt Haugen og

Gry Merete Magnussen

Gunnar Oddbjørn Herlø og

Anita Thallaug

31/10 Frank Reimar Larsson og

Anne Grethe Hopland

Heimstad

Nykirke

17/10 Rune Borgersen og

Inger-Lise Johannessen

Snarum

12/09 Bård Reidar Solheim og

Lise Bye

Døde

Heggen

04/09 Paula Evjen

08/09 Emma Langegård (Rud)

06/10 Ambjørg Børdalen

Jenny Arnesen

(Modumheimen)

15/10 Solveig Strandbråten

20/10 Anne W. Hanssen (Rud)

29/10 Anna Westby

23/10 Elsa Gjesmo

30/10 Margit Elise øderud

Terje Halvdan Tangedal

03/11 Sture Elis Lund

10/11 Bjarne Henry Danielsen

12/11 Nils Huse (Gulsrud)

Nykirke

02/10 Hans Walter Olsen

16/10 Ingeborg Johanne Holand

(Åmot)

20/10 Gunvor Arnestad (Åmot)

14/10 Ellen Oline Skuterud (Åmot)

22/10 Harald Arne Hæhre (Åmot)

23/10 Maggi Kristine Eriksen

(Åmot)

03/11 Inger Marie Hølbakken

(Åmot)

05/11 Leif Bugge (Modumheimen)

06/11 Runar Haslene

06/11 rnt Torleif Hvidsten (Åmot)

10/11 Elsa Knive (Åmot)

18/11 Sverre Fr. Asbjørnsen

(Åmot)

13/11 Anna Desserud

Snarum

00/09 Jøran Berget

01/10 Signe A. Karlsen

08/10 Egil Valstad

17/11 Emma Svendsen

Vestre Spone

09/10 Ingrid Haugen

Thrina Kristoffersen

27/10 Asbjørn Green

<p>PETTER BRÅSTAD GULLSMED · URMAKER Vikersund · Telefon 32 78 70 62</p>	<p>ÅLVSBYHUS 3370 Vikersund · Tlf.: 32 78 70 55</p>	<p>Hovde prosjektering as Rådgivende ingeniør Postboks 105, 3371 Vikersund Tlf. 32 78 81 33 Fax. 32 78 82 07</p>
<p><i>Åmot Leker & Planter</i> Tlf.: 32 78 42 38 ÅMOTSENTERET</p>	<p>MENY Åmotsenteret 3340 Åmot · Telefon 32 78 59 90</p>	<p>OPTIKER'N ÅMOT BRILLER & KONTAKTLINSER ÅMOTSENTERET · 3340 ÅMOT · TLF. 32 78 50 52</p>
<p>ÅMOT INSTALLASJON A/S expert ELEKTROMARKED</p>	<p>Buskerud trevare Nordbråten, 3340 Åmot Tlf.: 32 78 48 55 Spesialinnredninger</p>	<p><i>stor Motø</i> WILHELMINES (TIDL. ASTRID LIENG) WILHELMINES AS, 3370 VIKERSUND - TLF. 32 78 70 23</p>
<p>Kronasko EURO SKO Vikersund · Tlf. 32 78 71 01</p>	<p>BygdePosten Best på det nære! -midt i Buskerud- Boks 53, 3371 Vikersund, Telefon 32 78 71 11</p>	<p>LITT AV HVERT HÅNDBEID OG HOBBY Åmotsenteret - Tlf. 32 78 55 68</p>
<p><i>DROP</i> Gå til fagmannen i Vikersund Herrefrisør Per Dihle Tlf.: 32 78 72 02</p>	<p>Brødr. Løver</p>	<p>Mat til alle anledninger! I våre selskapslokaler eller privat. Kongsfoss Pensjonat Tlf. 32 78 43 46</p>
<p>DACHENMODEL 3340 Åmot · Telf. 32 78 40 11 · Fax 32 78 53 44</p>	<p>Stoff-Idé Sunni Ramberg 3371 Vikersund Tlf. 32 78 85 90</p>	<p>T.R.-FOTO 3370 VIKERSUND - Tlf. 32 78 81 81</p>
<p>Modum Sparebank Tlf. 32 78 19 00</p>	<p>Vikersund Varmeservice FYRINGSOLJE · PARAFIN · AUTODIESEL Tlf. 32 78 88 08 · Mob. 94 13 82 69 · 90 18 65 29</p>	<p>FORBRUKEREN <i>i Vikersund</i> SPAR</p>
<p>Modum Regnskapskontor Postboks 72 · 3371 Vikersund · Tlf. 32 78 72 11</p>	<p>Modum Bads Nervesanatorium 3370 Vikersund</p>	<p>FEMINA Hønefoss 32 12 14 67 Vikersund 32 78 78 11 DAME OG HERREFRISØR</p>
<p>ÅMOT APOTEK 3340 Åmot Tlf. 32 78 51 00</p>	<p>Buskerud Begravelsesbyrå Tlf. 32 78 74 20 · HELE DØGNET</p>	<p>Modum Naturmedisinske Senter Tlf. 32 78 47 00</p>
<p>Frydenberg Opptreningscenter Tlf. 32 78 79 11 - 3370 Vikersund</p>	<p>VIKERSUND REGNSKAPSENTRAL AS AUTORISERT REGNSKAPSFØRERSKAP Postboks 119, 3371 Vikersund</p>	<p>SMARKED Geithus 32 78 02 36 Vikersund 32 78 70 68</p>
<p>GRØTERUD BYGGSERVICE A.S 3370 Vikersund Tlf. 32 78 24 00 Mobiltlf. 94 13 82 43</p>	<p>Senter-Bbygg Entreprenør AS 3340 Åmot Telefon 32 78 47 88 Telefax 32 78 53 30</p>	<p><i>Toves Parfymeri og Bijouteri</i> Vikersund</p>
<p>J. & A. Rosenlund Rørleggerforretning Tlf. 32 78 46 44 · 3340 Åmot</p>	<p>Børre Bjertnæs Renovasjon Snarum, 3370 Vikersund Tlf. 32 78 28 48 - Mobiltlf. 94 19 81 06</p>	<p>DT·BB Tlf.: 32 78 64 70 <i>Drammens Østby · Buskeruds Bygd</i></p>
<p><i>Modum, Sigdal og Krødsherad Begravelsesbyrå</i> Gavetrollet, Vikersund Jernbanestasjon · Tlf. 32 78 87 20</p>	<p>JOHNSON METALL AS inngår i Hexagonkonsernet Postboks 54, N-3340 Åmot</p>	<p>BERGAN SMIE OG VERKSTED Tlf. 32 78 41 09</p>
<p>MODUM SÅPE ENGROS Grøterudveien, 3370 Vikersund</p>	<p>WESTAD A UNIT OF CRANE</p>	<p>TOMMOS PIZZA Mandag, tirsdag, onsdag kl. 17-23 Torsdag kl. 14-23 Fredag, lørdag kl. 17-24 Søndag kl. 16-23 Telefon 32 78 57 60</p>
<p>Byggmester A. J. Finsrud & Sønner AS 3370 Vikersund Tlf. 32 78 86 40</p>	<p>INTEROPTIK Optiker Weggelsen 3370 Vikersund. Tlf. 32 78 88 99</p>	<p>Wahls MØBELFORRETNING A/S VIKERSUND - TLF.: 78 72 70</p>
<p>Modum Landbruksverksted Sandaker, 3370 Vikersund Tlf. 32 78 48 10 · 94 21 76 52</p>	<p>Lauritzen 3370 Vikersund Tlf.: 32 78 88 50 Fax: 32 78 88 90 BOKHANDEL (Tidligere Frøyshov Bok og Papir)</p>	<p>SPAR Forbruker'n i Åmot a.s</p>
<p>GJENSIDIGE MODUM, SIGDAL OG KRØDSHERAD forsikring BRANNKASSE Tlf. 32 78 79 66</p>	<p>Andreas Bottolfs as 3370 Vikersund · Tlf. 32 78 72 74 · Fax 32 78 42 11</p>	<p>Vikersund Kurbad A/S Opptreningsinstitusjon Tlf. 32 78 15 00</p>
<p>Moderne 33-rørs solarium - 10 min. kr. 10,- Geithus Fysikalske Institutt Tlf. 32 78 10 15</p>	<p>NYGÅRD SPORT 3340 Åmot tlf. 32 78 41 18</p>	<p>elite/foto Åmotsenteret Tlf.: 32 78 56 53 Vikersund Tlf.: 32 78 80 55 Åpningstider: Åmot - 9-19 (15) Vikersund - 9-16.30 (14)</p>

Gudstjenester

20/12 – 4. s. i advent
Joh 1, 19 – 27
Vaaraan – Mamen
Olavskirken - Bjønnes
Eikvang – Isene, Løvik, B. Dahl
Åmot kl 18 – Vi synger julen inn.
Midtbø

24/12 – Julaften
Luk 2, 1 – 14
Heggen kl 15 – Løvik
Heggen kl 16.15 – Løvik
Rud kl 15 – Sund
Gulsrud kl 15 – Mamen
Olavskirken kl 15 - Børresen
Åmot kl 15 – Midtbø
Nykirke kl 16.15 – Isene
Vestre Spone 15 – Isene
Snarum 16.15 – Sund

25/12 – Juledag
Joh 1, 1 – 14
Heggen – Mamen
Nykirke – Isene
Snarum – Sund

26/12 – 2. juledag
Matt 10, 17 – 22
Vikersund – Sund
Åmot – Midtbø

27/12 – S. e. jul
Luk 2, 25 – 38
Vestre Spone – Mamen

31/12 – Nyttårsaften
Luk 13, 6 – 9
Olavskirken 23.15 – Midnatts-
messe. J.K. G. Rolfsnes
Åmot 23.15 – Midnattsmesse.
Isene

1/1 – Nyttårsdag
Apg 4, 8 – 12
Heggen – Mamen
Nykirke – Isene

3/1 – Kr. åpenbaringsdag
Matt 2, 1 – 12
Vikersund – Isene
Vaaraan kl 19 – Isene
Olavskirken – Solberg
Snarum – Sund

10/1 – 1. s. e. Kr. åpenb.dag
Matt 3, 13 – 17
Heggen – Mamen
Rud kl 19 – Mamen

Olavskirken – Eika
Åmot – Midtbø

17/1 – 2. s. e. Kr. åpenb.dag
Joh 2, 1 – 11
Vikersund – Isene
Olavskirken – Rolfsnes
Nykirke 19 – Isene
Snarum – Sund

24/1 – Vingårdssøndagen
1. Sam 16, 1.4 – 13
Åmot – Felles bibeldag. D. K.
Smemo fra Bibelselskapet. Isene
Olavskirken – Thelle
Heggen kl 19 – Mamen

31/1 – Såmannssøndagen
Luk 8, 4 – 15
Vikersund – Mamen
Olavskirken – Børresen
Nykirke – Isene
Snarum kl 19 – Sund

7/2 – Kr. forklarelsesdag
Matt 17, 1 – 9
Heggen – Løvik
Rud – Mamen
Olavskirken – Bjønnes
Åmot kl 19 – Midtbø

14/2 – Søndag før faste
Luk 18, 31 – 43
Vikersund – Løvik
Olavskirken – Eika
Nykirke kl 19 – Midtbø
Snarum – Sund

17/2 – Askeonsdag
Jes 58, 5 – 9a
Vikersund – Fastegudstj. Mamen

21/2 – 1. s. i faste
Matt 4, 1 – 11
Heggen – Mamen
Olavskirken – Solberg
Åmot – Midtbø
Vestre Spone kl 19 – Isene

28/2 – 2. s. i faste
Matt 15, 21 – 28
Vikersund – Sund
Olavskirken – Rolfsnes
Nykirke – Mamen
Snarum kl 19 – Mamen

7/3 – 3. s. i faste
Luk 11, 14 – 28
Heggen – Sund
Rud kl 19 – Løvik
Olavskirken – Børresen
Åmot – Isene

14/3 – 4. s. i faste
Joh 6, 1 – 15
Heggen – Mamen
Olavskirken – Bjønnes
Nykirke kl 19 – Isene
Snarum – Sund

21/3 – Maria budskapsdag
Luk 1, 26 – 38
Vikersund – Løvik
Olavskirken – Eika
Åmot – Midtbø
Vestre Spone – Mamen

*Gudstjenesten begynner kl 11 når ikke
annet tidspunkt er angitt.
Ved gudstjenestene på Vikersund
menighetssenter, i Olavskirken og i
Åmot kirke er det søndagsskole.
Se også annonser i lokalavisene.*

Slekters gang

Døpte

Heggen

20/09 Kristian Eidesmo Navrud
Mathias Aasmundrud
Gulbrandsen
Johanne Øderud Vatne
Vilde Bjølgerud Svendby
(Rud)

26/09 Anna Victoria Brendskag
Havnsund

27/09 Vibeke Cathrine Randen
(Olavskirken)

04/10 Hedda Grambo Flattum
Håvard øvereng Hansen
Kjetil Hellum Nilsen

18/10 Håkon Haukvik Skancke

31/10 Jenny Marie Larsson

01/11 Oliver Rowley

Lise Hulbakviken Steen

Mari Katrine Vikhagen

15/11 Simen Pedersen Thorsrud

Kim Fredrik Winther

(Olavskirken)

Nykirke

27/09 Kristoffer Hansen

Kristiane Holm

Silje Johannessen

Camilla Hagen Onshuus

25/10 Carina Lindgren Nedgård
(Åmot)

Det skjedde i de dager

Det skjedde i de dager at det gikk ut befaling fra keiser Augustus om at hele verden skulle innskrives i manntall. Denne første innskrivning ble holdt mens Kvirinius var landshøvding i Syria. Og alle drog av sted for å la seg innskrive, hver til sin by.

Josef drog da fra byen Nasaret i Galilea opp til Judea, til Davids by Betlehem, siden han var av Davids hus og ætt, for å la seg innskrive sammen med Maria, sin trolovede, som ventet barn. Og mens de var der, kom tiden da hun skulle føde, og hun fødte sin sønn, den førstefødte, svøpte ham og la ham i en krybbe. For det var ikke plass til dem i herberget.

Det var noen gjeterere der i nærheten som var ute og holdt nattevakt over sauene sine. Med ett stod en Herrens engel foran dem, og Herrens herlighet lyste om dem. De ble meget forferdet. Men engelen sa til dem: «Frykt ikke! Jeg kommer til dere med bud om en stor glede, en glede for hele folket: I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.»

Med ett var engelen omgitt av en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sang:

«Ære være Gud i det høyeste og fred på jorden
blant mennesker som har Guds velbehag!»